

Et papmachémassiv på 8 km's højde

*Samtaler med Flemming Mouritsen i perioden 2008 til 2012
ved Herdis Toft og Karin Esmann Knudsen*

Hvordan tror du, at leg bliver knyttet til læring?

– Jeg tror simpelthen, det har med den der funktionaliseringshistorie at gøre. Det er instrumentaliseringen af legen, som har været på dagsordenen siden barndommen blev opfundet i 1700-tallet. Man har set, at legen er et enormt stærkt forum for udvikling af tilegnelse, altså for læring simpelthen. For det er den jo. Enhver pædagog burde blive grøn i hovedet af misundelse. I pædagogikken er motivation nøgleordet, det er et spørgsmål om at motivere. Men når vi snakker om leg, så er motivation bare en given ting. Samtidig med at det er benhårdt og sejt og også lidelsesfyldt nogle gange. Det kan sat'me gøre ondt. Men de bliver ved, børnene. Og der er også en enorm tilfredsstillelse og lyst og fylde i det...nogle gange. Og det er dét, med den grundlagserfaring...

Men hvorfor kan pædagogikken ikke bare acceptere det, tage din forståelse af leg og bruge den?

– Ja, det skulle man gøre. Men der er det der grundlæggende hvide snit i forretningen, som jeg har brugt, det der med vores skrive- og læseproces, at hvis vi samlede alt det, som børnene har siddet møjsommeligt og skrevet, så ville vi få et papmachémassiv på 8 km's højde. Men alt, hvad der er skrevet, har ikke haft brugsværdi, heller ikke i øjeblikket. Det har derimod de lusede sedler, de sendte rundt i klassen, men ikke det, der var på dagsordenen. Og sådan tror jeg i høj grad, det er stadigvæk.

Men hvad skal pædagogikken bruge dig til?

– Det ved jeg sgu ikke. Til at afskaffe skolen.

